

Kako je čas dober z nami

Žetveni teden v Jurovskem Dolu. Poletna razmišljanja o starih običajih in umetnosti.

Nataša Kramberger

Prijela me je za roko in me peljala v hišo. Stara cimprača iz 19. stoletja, torej lesena bajta, ometana z ilovico in slamo, je imela na oknih dva lampijončka in na dvorišču pred njo je bilo vse malo romantično, stari oreh in visoka hruška, vodnjak, nizka trava in lesene klopi, ki so gledale na sadovnjak s carjeviči in cigančicami, vse to je čakalo, da sonce zaide, in lampijončki so se svetlikali v tišini.

Prijela me je za roko in šli sva noter. V najmanjši sobi stare cimprače so bile stene prebeljene z belim platnom, gor pa

so visele fotografije. Razstava Žetev 1990–2012. Glej jih, otročiče, kako pobirajo klasje, dedke, kako sedijo na vozu s konji, žanjice in žanjce, ki vežejo snope in jih postavljajo v stave po njivi. In deklica z ruto na glavi, glej jo, mamo drži za rob krila in prestrašeno gleda v objektiv, mala deklica, ki jo je tudi naslednja fotografija ujela, kako skrita med delavci na polju sedi na slami in se loteva velikanskega kosa gibanice. Mlada ženska poleg mene se zasmehi in reče: »Glej, to sem jaz, čisto majhna!« Danes pa v visokih petah in z

očarljivo frizuro, kakšna punčka z rutico na glavi, vendar!

Ni mešala štren samo trava

In Anja, ta luštna punca iz okolice Jurovskega Dola, ni edina, ki se je takole prepoznala na fotografijah. Cela množica jih je, ki so hodili po majhni razstavni sobi od fotografije do fotografije in kazali s prstom sem in tja, glej mene, glej soseda, glej pokojno babico. Koliko ljudi v vseh teh letih! Koliko žanjcev in žanjic, nekateri med njimi so nas že zapustili in šli na druge,

daljne njive, nekateri danes težko hodijo in nas spremljajo le še od strani, je pa tudi veliko tistih, ki so na tradicionalni prireditvi Žetev v Jurovskem Dolu želi že julija 1990 in žanjejo še danes, ko smo vsi skupaj dobri dve desetletji starejši, nekateri tudi pametnejši, vsi pa bogatejši za veliko znanja, ki so nam ga dala poletna srečanja ob žitu.

Na prvi Žetvi leta 1990 je bilo še vse sveže. Prvič smo šli na njivo, ženske s srpi, moški s kosami, številčnemu občinstvu smo pokazali, kako je treba rokovati s slamo in z zrnjem, otroci smo